

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Mgr. P. K.**
narozen X
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Fibichova 218, 276 01 Mělník

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2024, č. j. 090800/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. V této věci se soud zabývá přezkumem správního rozhodnutí o dopravním přestupku řidiče na úseku zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a to především v rozsahu procesních otázek.

2. Žalobce byl na základě rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „městský úřad“) ze dne 16. 11. 2023, č. j. MEUPDY/0079335/DOP/2023/IPe (dále je „prvostupňové rozhodnutí“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že dne 23. 7. 2023 ve 14:31 hodin v obci Poděbrady, Okřínek u č. p. 17 na silnici č. I/32, při řízení vozidla tov. zn. SSANGYONG REXTON reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla naměřena rychlost 66 km.h⁻¹ (resp. 63 km.h⁻¹ po odečtení odchylky), čímž porušil obecnou povinnost řidiče podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Městský úřad vycházel především ze záznamu o měření rychlosti poskytnutých dopravní policií.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 7. 2024, č. j. 090800/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se plně ztotožnil se skutkovým a právním hodnocením městského úřadu.
4. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
5. V žalobě uplatnil žalobce rozsáhlé námitky, v nichž poukazuje na nezákonnost, nicotnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a dále řadu podstatných procesních vad majících za následek zásah do ústavně zaručených práv a svobod. Rozporuje, že by se skutek stal, nebo že by se jej dopustil. Obsah jednotlivých žalobních bodů soud shrne až níže v souvislosti s jejich vypořádáním.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, odkazuje přitom na příslušné části napadeného či prvostupňového rozhodnutí, případně na příslušné podklady ve správním spise. Žalobu navrhuje zamítnout. Obsah vyjádření žalovaného soud rovněž shrne až v souvislosti s vypořádáním jednotlivých žalobních bodů.

II. Posouzení soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Mohl proto přistoupit k jejímu věcnému projednání.
8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek § 51 s. ř. s., neboť žádný z účastníků k výzvě soudu nesdělil, že na nařízení jednání trvá, navíc v tomto případě lze žalobní body vypořádat jen na základě obsahu právního spisu.
9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
10. Soud předesílá, že i když je žaloba velmi rozsáhlá s četnými odkazy a citacemi právních předpisů a judikatury, tak co do věcného obsahu je velmi chudá. Jsou v ní předkládána obsáhlá vysvětlení různých právních pojmů či procesních institutů, leč takřka bez spojitosti s obsahem napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Sice jsou namítána obsáhlá pochybení ze strany správních orgánů, avšak argumentační polemika se skutečnými závěry žalovaného či městského úřadu takřka schází a je zcela minimální, zpravidla se s nimi spíše zcela míjí. Obsah žaloby mnohdy působí dojmem, jako by její autor leckdy ani pořádně

netušil, s čím ve skutečnosti pracuje a proti čemu brojí, ale pouze generoval náhodné úryvky z rozhodnutí či z právních předpisů vztahujících se k tématu správního trestání.

11. Jak přitom opakovaně dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), „[m]íra obecnosti a kvalita žalobních bodů přitom předurčuje míru obecnosti a kvalitu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě nebo za žalobkyni dotvářet její argumentaci. Opačný postup by znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení, jelikož by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
12. Právě uvedené je zcela zásadní i pro hodnocení žalobních bodů uplatněných v nyní posuzované věci.
13. Hned v prvním žalobním bodu žalobce namítá podstatné vady řízení spočívající v tom, že mu nebylo umožněno se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti zdůrazňuje práva obviněného seznámit se s tím, co je mu kladeno za vinu, a to až na úroveň ústavního pořádku, k čemuž velmi obsáhle cituje z judikatury NSS i Ústavního soudu, jakož i z ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a z Listiny základních práv a svobod.
14. K tomu žalovaný ve vyjádření uvádí, že výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobci zaslána a že ji dne 22. 9. 2023 osobně převzal.
15. Soud konstatuje, že je to přesně tak, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření.
16. Jak totiž vyplývá z obsahu správního spisu, jedním z posledních procesních úkonů před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo vydání písemnosti ze dne 21. 9. 2023, č. j. MEUPDY/0066086/DOP/2023/IPe, nadepsané jako „*Výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí*“. Z obsahu této písemnosti vyplývá, že městský úřad oznamoval žalobci, že již shromáždil podklady potřebné pro vydání rozhodnutí o přestupku, poučil jej o právu vyjádřit se k těmto podkladům, a stanovil mu k tomu lhůtu do 1. 11. 2023 do 10:00 hodin. Z připojené poštovní doručky žurnalizované na rubové straně zmiňované písemnosti vyplývá, že dne 22. 9. 2023 byla doručena žalobci, a to tak, že ji osobně převzal. Z dalších částí správního spisu vyplývá, že žalobcův zástupce Mgr. Z. B. si telefonicky domlouval termín nahlédnutí (viz záznam ze dne 22. 9. 2023 na č. 1. 19 správního spisu), následně zaslal městskému úřadu plnou moc k zastupování žalobce (viz plná moc na č. 1. 21 správního spisu) i substituční plnou moc k zastupování O. S. za účelem nahlédnutí do spisu (viz plná moc na č. 1. 21 správního spisu), přičemž posledně jmenovaný O. S. byl dne 25. 9. 2023 nahlížen do spisu (viz protokol o nahlížení na č. 1. 23). Úplně posledním úkonem před vydáním prvostupňového rozhodnutí je záznam úřední osoby ze dne 1. 11. 2023, že uvedeného dne se do 10:00 hodin již nikdo nedostavil k nahlížení do spisu.
17. Právě uvedená zjištění plynoucí ze správního spisu jednoznačně potvrzují závěr, že žalobce byl k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nejen řádně vyzván, ale dokonce tohoto práva i využil, neboť prostřednictvím svého zástupce (resp. jeho substituta) nahlížel do spisu.
18. Ve světle tohoto poznatku není soudu vůbec zřejmé, k čemu má směřovat obsáhlá analýza na str. 3-6 žaloby. Žalobce zde sice správně popisuje procesní důsledky toho, když je obviněný zkrácen na svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a rovněž k tomu cituje příslušnou judikaturu a příslušná ustanovení Listiny či správního řádu,

zároveň ale vůbec nijak nereflexuje obdržení výzvy městského úřadu ze dne 21. 9. 2023, ani nahlížení do spisu, které realizoval jeho substituční zástupce.

19. Soud naproti tomu v žalobě (zejména v částech na str. 3-5) nenalézá žádná tvrzení, jimiž by byla například zpochybňována platnost doručení výzvy městského úřadu ze dne 21. 9. 2023, nebo jimiž by byla namítána neplatnost plné moci či navazující substituční plné moci, případně jimiž by byla namítána nedostatečnost lhůty k seznámení se s podklady. Nic takového v žalobě obsaženo není, celá část na str. 3-6 žaloby je pouze rozsáhlou slohovou esejí na téma vady řízení v důsledku neseznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, aniž by z ní bylo patrné nějaké smysluplné propojení s žalobcovou věcí. Soud proto zcela souhlasí s vyjádřením žalovaného, že žalobní námitka brojící proti vadě řízení – mající spočívat v neseznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí – se naprosto mýjí se skutečným průběhem řízení, jak je zaznamenáno ve správním spisu. Je tedy nutně nedůvodná.
20. Žalobce dále namítá nepřiměřenost uložené sankce, k čemuž cituje § 38 a § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), v nichž je obsažen výčet okolností nutných pro posouzení povahy a závažnosti přestupku, a dále demonstrativní výčet polehčujících okolností. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů postrádá rozvedení a vysvětlení toho, jakým způsobem mělo být přihlédnuto k daným okolnostem, neboť se jej na to nikdo neptal. Proto považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
21. S tím soud nemůže souhlasit. Městský úřad jednoznačně uvedl, že ukládá pokutu v rozmezí 1 500 až 2 500 Kč a že ji ukládá na spodní hranici tohoto zákonného rozpětí (viz čtvrtý odstavec na str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Jestliže byla uložena pokuta samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, není již logicky kam dále snižovat. Za této situace by hlubší úvaha o okolnostech nutných pro posouzení povahy a závažnosti přestupku či o polehčujících okolnostech nemohla být žalobci nijak ku prospěchu. V tomto směru naopak není soudu zřejmé, jak by si žalobce představoval, že by mělo podrobnější odůvodnění vypadat. Jak trefně poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, v dané situaci by bylo spíše namístě, aby žalobce sdělil, jaké jsou jeho osobní a majetkové poměry a proč by pokuta ve výši 1 500 Kč pro něj měla být likvidační. K tomu soud doplňuje, že si nedovede dost dobře představit, proč by částka 1 500 Kč měla být nepřiměřená zrovna pro osobu vlastníci luxusní terénní SUV vozidlo SSANGYONG REXTON.
22. Shora uvedené lze zcela vztáhnout i k navazujícím žalobním námitkám týkajícím se materiální stránky přestupku (viz str. 8-9 žaloby). Jestliže byla pokuta uložena na spodní hranici rozpětí zákonné sazby, je zcela bezpředmětné činit hlubší úvahy a analýzy dotčení konkrétního společensky chráněného zájmu. Všechny žalobní námitky směřující do této otázky jsou nutně nedůvodné.
23. Žalobce dále namítá „chybí zde prokázání subjektivní stránky přestupku, úmyslu i nedbalosti.“
24. Soudu není zřejmé, kam touto námitkou žalobce směřuje. V prvostupňovém rozhodnutí je ve výroku o vině zcela explicitně uvedena nedbalostní forma zavinění. Jak přitom plyne z § 15 odst. 1 přestupkového zákona, „[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“ Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu přitom výslovně nevyžaduje úmyslné zavinění, tudíž úmysl v tomto případě nebylo nutno prokazovat. Pokud jde o nedbalost, tak judikatura opakovaně dovodila, že v případě spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené

rychlosti lze zpravidla implicitně dovodit zavinění ve formě vědomé nedbalosti, neboť běžný řidič si jako účastník silničního musel být provozu vědom, že překročením rychlosti ohrožuje zájmy chráněné zákonem o silničním provozu (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2017, č. j. [1 As 252/2016-48](#), odst. 44, ze dne 28. 2. 2018, č. j. [10 As 238/2017-54](#), odst. 42, nebo ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, odst. 29). Přesně těmito úvahami se řídil i městský úřad (viz str. 3-4 prvostupňového rozhodnutí) a posléze i žalovaný v odvolacím přezkumu (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Soud toto vyhodnocení považuje v daném případě za zcela dostačující, a naopak mu není zřejmé, co více by si žalobce k prokazování subjektivní stránky představoval.

25. Žalobce dále namítá, že zde chybí prokázání objektivní stránky přestupku, neboť není zřejmé, jestli k jednání došlo skutečně na pozemních komunikacích. Žalobce má za to, že správní orgán musí prokázat konkrétní pozemní komunikaci jejím zákonným číselným označením vycházejícím z pasportu komunikací.
26. Soud k tomuto žalobnímu bodu konstatuje, že žalobce (či spíše autor žaloby) si rozhodnutí správních orgánů zřejmě nepřčetl pozorně, neboť jím požadovaný způsob označení pozemní komunikace se ve výroku o vině nalézá. V prvostupňovém rozhodnutí je ve výroku o vině místo spáchání vymezeno takto: „...v obci Poděbrady, Okřínek u č. p. 17 **na silnici č. I/32 [sic!]**“ (zdůraznění doplněno soudem).
27. Navíc místo spáchání nemusí být vymezeno do úplných podrobností, jak patrně očekává žalobce. Jak dovodila judikatura, „[m]ísto spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic“ (podle rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, odst. 31). V tomto případě přitom městský úřad vymezil místo spáchání zcela v kritériích uvedených judikатурních požadavků. Veškeré další námitky žalobce týkající se nedostatečného vymezení místa soud souhrnně hodnotí jako nedůvodné.
28. Žalobce dále namítá nepoužitelnost úředních záznamů, které mají pouze informativní charakter. Žalobce přitom postrádá videodokumentaci, ačkoliv policie má dle jeho názoru ze zákona povinnost zdokumentovat zákroky.
29. Žalovaný s touto námitkou nesouhlasí a odkazuje na judikaturu NSS týkající se standardů dokazování ve správním řízení (z níž část bude citována v následujících odstavcích).
30. Soud konstatuje, že pokud jde o použitelnost úředních záznamů, pak tyto nemohou být v přestupkovém řízení použity jako důkaz samy o sobě, ale mohou sloužit k ověření věrohodnosti důkazů jiných, typicky svědeckých výpovědí. Jinak řečeno, „[v]ýznam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona o Policii spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného), slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědí na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi“ (podle rozsudku NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, odst. 35). Potud má žalobce v zásadě pravdu.
31. Žalobce však patrně přehlíží, že v tomto případě nebyla jeho odpovědnost za spáchání přestupku dovozována pouze na základě úředních záznamů. Jak vyplývá, klíčovým

důkazem byl především záznam z rychlostního měření ve spojitosti s fotografiemi jedoucího vozidla a posléze zastaveného vozidla s řidičem a spolujezdkyněmi. Úřední záznamy sepsané zasahujícími dopravními policisty zde figurovaly pouze podpůrně, z jejich obsahu vyplývá, že šlo spíše jen o sumarizaci či rekapitulaci úkonů prováděných policisty. Jde tedy typicky o případ, kdy proti přestupci (žalobci) existují ještě další listinné důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí situaci jasnou (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. [4 As 118/2013-61](#), dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. [1 As 45/201 -37](#), nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. [10 As 25/2014-48](#), nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. [8 As 152/2014-30](#)).

32. Žalobce se rovněž mylí, domnívá-li se, že by průběh přestupkového jednání musel být zachycen na videozáznam. Naopak platí obecná zásada, že jako důkaz může být užito všech prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu). Žádný právní předpis přitom nestanoví, že by skutky spočívající v překročení rychlosti musely být obligatorně dokazovány videozáznamem.
33. Důkazní standard k prokázání dopravního přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti shrnul například Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. [III. ÚS 1838/14](#), v němž mj. dovodil, že „dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 č. j. [2 As 39/2014 - 30](#) nebo ze dne 22. 8. 2013 č. j. [1 As 45/2013 - 37](#)) Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“ (obdobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. [4 As 118/2013-61](#), nebo ze dne 22. 6. 2016, č. j. [1 As 60/2016-30](#), odst. 18-19). Soud konstatuje, že v tomto případě správní spis obsahuje dostatečné penzum podkladů, z nichž lze spolehlivě dovodit údaj o naměřené rychlosti v příčinné souvislosti s žalobcem řízeným vozidlem, a není zde žádná relevantní okolnost nenasvědčující tomu, že by skutkový stav musel být zjišťován výlučně videozáznamem.
34. Zmiňoval-li se o tom, že policie má povinnost pořizovat videodokumentaci o svých zákrocích, pak s tímto soud nesouhlasí. Pořizování videozáznamů o úkonech platí pro policii pouze fakultativně, tj. pouze je-li to s ohledem na povahu úkonu vhodné a účelné [srov. § 111 písm. g) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o Policii ČR“)]. Navíc v tomto případě ani vůči žalobci nedošlo k užití služebního zákroku ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o Policii ČR, z podkladů založených ve spise vyplývá, že šlo toliko o sérii prostých výzev (k zastavení vozidla, k identifikaci řidiče atd.), nikoliv o „silové“ vynucování.
35. Soud tedy shrnuje, že veškeré námitky brojící proti absenci důkazu videozáznamem jsou celkově nedůvodné.
36. Žalobce dále namítá, že není nikde zadokumentováno, kde, jak a jakým způsobem měl být žalobce poučen. Nikde není jeho podpis, který by dosvědčoval údajný přestupek. V této souvislosti žalobce poukazuje na obecnou poučovací povinnost policistů ve smyslu § 13 zákona o Policii ČR, popř. strážníků podle § 6 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii.

37. K tomuto bodu soud předně opakuje (srov. odst. 34), že v daném případě nebyl vůči žalobci prováděn služební zákrok v pravém slova smyslu, neboť z podkladů založených ve spise vyplývá, že se jednalo pouze o sérii prostých výzev k zastavení vozidla či k identifikaci řidiče, nešlo o zákroky směřující k možnosti silového vynucení. Již jen z tohoto hlediska je namítaná absence poučení o užití zákroku irelevantní (neřkuli ve vztahu k povinnostem obecní policie, která v této věci vůbec nevystupovala).
38. Pokud jde o namítanou absenci podpisu, je pravdou, že podle *oznámení o přestupku* ze dne 23. 7. 2023 sepsaného policií žalobce odepřel podat vysvětlení či učinit podpis na příslušných poučeních. Ve správním spise tedy skutečně není k dispozici žádná žalobcem podepsaná listina. Soudu však není zřejmé, jak by tato skutečnost sama o sobě měla zpochybnit zjištěný skutkový stav. Opět je třeba připomenout, že inkriminovaný skutek byl zaznamenán především prostřednictvím technického zařízení k měření rychlosti ve spojení s fotografiemi vozidla a řidiče. Z hlediska průběhu relevantního skutkového děje není relevantní, zda žalobce podepsal nějakou listinu, neřkuli zda se k přestupku doznal či nedoznal. Postrádá-li žalobce poučení ze strany policie, pak soud konstatuje, že vzhledem ke značné obecnosti dané žalobní námitky není zřejmé, jaký procesní úkon byl žalobci v důsledku (údajně) neúplného nebo nesprávného poučení odepřen či zmařen, resp. jak jinak by měl být žalobce zkrácen na svých právech v důsledku případného neposkytnutí poučení. Žalobní bod je tedy jako celek nedůvodný.
39. Žalobce dále namítá, že nebylo nijak dokazováno či řádně prokázáno, že v danou chvíli řídil, či zda jel v autě sám. Má za to, že není nikde vyfocený, ani jeho doklady.
40. Soud po zhlédnutí obsahu správního spisu konstatuje, že opak je pravdou. Na č.l. 10 správního spisu je zachycena fotografie usmívajícího se muže sedícího za volantem osobního vozidla a vedle něj na sedadle spolujezdce sedí usmávající se žena. Na č. l. 11 je dále fotografie řidičského průkazu s portrétoovou fotkou muže, jenž je na pohled podobný muži sedícímu za volantem, přičemž osobní údaje uvedené na tomto řidičském průkazu (jméno, příjmení, datum narození apod.) jsou osobními údaji žalobce. Žalobce i jeho doklady jsou tedy vyfocené a tyto fotografie jsou součástí spisového materiálu a podkladů pro vydání rozhodnutí. Bylo tedy na žalobci, aby se s těmito spisovými podklady seznámil (což ostatně také učinil prostřednictvím substitučního zástupce O. S.; srov. odst. 16 výše; v tomto kontextu vyznívá daná žalobní námitka dost nelogicky).
41. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti pomocí silničního radarového rychloměru RAMER10C neproběhlo dle zákonných podmínek, a tudíž není platné. V této souvislosti poukazuje na náležitosti měřících zařízení dle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb.
42. Žalovaný k tomuto bodu připomíná ve spise založený certifikát o schválení typu měřidla. Dále zdůrazňuje validitu záznamů vzešlých z certifikovaných měřících zařízení a odkazuje na četnou judikaturu předpokládající presumpci správnosti záznamů, k jejichž zpochybnění je na obviněném, aby tvrdil a doložil skutečnosti vyvracející správnost výstupů z těchto certifikovaných zařízení. K tomu cituje z četných rozhodnutí NSS i krajských soudů, mj. i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2022, č. j. 50 A 11/2021-42, a to konkrétně následující část z odst. 15-19: *„Třebaže je v řízení o přestupku důkazní břemeno primárně na správním orgánu, tak to neznamená, že by celkově pasivní obhajoba nemohla mít v navazujícím soudním řízení určité následky. Jak dovodila pozdější judikatura (viz například rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2020, č. j. 4 As 451/2019 – 39, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 – 80, či ze dne*

6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47), zůstane-li obviněný z přestupku v průběhu řízení před správními orgány zcela pasivní, a zároveň správní orgány v témže řízení opatří sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se stal skutek zakládající přestupkové jednání, pak za této situace pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by účinně zpochybnil věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. (...) To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že nemohou uspět především ty z žalobních námitek, v nichž je správním orgánům vytýkáno, že dostatečně nezjišťovaly konkrétní okolnosti nebo že nějakou zjištěnou okolnost (jako např. způsob matematického výpočtu měření) dostatečně nevysvětlily. Tento okruh žalobních námitek lze souhrnně označit za lichý, neboť nebyly-li správní orgány v průběhu řízení konfrontovány s tvrzením konkrétní skutečnosti a ani jim nebyla ze strany žalobce předestřena konkrétní pochybnost, pak přirozeně neměly důvod na tyto skutečnosti či pochybnosti reagovat. Jak bylo vyloženo v předchozím odstavci, jsou-li určité skutečnosti namítány poprvé až v řízení před soudem, mohou založit procesní úspěch jedině tehdy, směřují-li ke zpochybnění věrohodnosti nebo dostatečnosti důkazů provedených před správními orgány. (...). Ke zpochybnění věrohodnosti důkazů provedených správními orgány dále směřuje žalobní bod poukazující na skutečnost, že nebylo prokázáno, zda u policejního vozidla byla po výměně pneumatik z letních na zimní provedena jeho kalibrace. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 262/2000“), „[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.“ Judikatura současně dovodila, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, zda došlo k výměně pneumatik vozidla provádějícího měření (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41, obdobně rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 - 47). Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, či ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

43. Soud se v tomto bodě zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného. Ve správním spise je skutečně (na č. l. 5) založen ověřovací list č. 104/23. Z toho lze usuzovat, že technické měřicí zařízení užitá pro daný případ (tj. RAMER 10c AD9) bylo certifikované. Bylo-li měřicí zařízení certifikované, platí pro něj presumpce, že jím naměřené hodnoty jsou platné, ledaže by byl prokázán opak, resp. ledaže by byly předestřeny relevantní skutečnosti, které validitu certifikovaného zařízení hodnověrně zpochybňují. Takové skutečnosti však musí předestřít obviněný, třebaže v přestupkovém řízení leží důkazní břemeno jinak na správních orgánech. K tomu soud v podrobnostech plně odkazuje na shora citovanou část odůvodnění svého rozsudku ze dne 11. 4. 2022, č. j. 50 A 11/2021-42 a v něm odkazovanou judikaturu.
44. Jelikož žalobce pouze povšechně tvrdí, že měření není platné a neproběhlo podle právních předpisů, ale přitom nijak blíže nevysvětluje, v čem konkrétně mělo spočívat nedodržení či porušení příslušných předpisů, pak nelze než konstatovat, že žalobce nenabídl žádnou přijatelnou skutkovou verzi, která by validitu měření smysluplně zpochybnila. Za této situace nelze než vycházet toliko z presumpce správnosti měření provedeného certifikovaným zařízením. Liché jsou naopak úvahy žalobce, že by bylo zapotřebí činit

nějaké hlubší úvahy k meteorologickému rozboru či ke kvalifikaci výrobce. K tomu by musel být předešleny nějaké relevantní pochyby, za které nelze v žádném případě považovat žalobcovo nicneříkající jednostranné tvrzení ve stylu „měření neproběhlo podle zákonných podmínek, takže je neplatné“.

45. Žalobce dále namítá, že pokud správní orgán při ukládání trestu zohledňoval, že obviněnému již byl tento druh správního trestu v minulosti uložen, pak se dopustil dvojího trestání. Z těchto důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nicotné.
46. K tomu soud předně uvádí, že žalobce zjevně nesprávně chápe pojem zákaz dvojího trestání. Ten spočívá v tom, že za jeden a týž skutek nelze postihnout dvakrát. Nikoliv v tom, že by dřívější postihy za dříve spáchané skutky (tj. dřívější pravomocná rozhodnutí o spáchání přestupku) nemohly být zohledněny při úvaze o výši ukládané sankce. Ba právě naopak, dřívější pravomocný postih je správní orgán při svém rozhodování reflektovat a případně jej zohlednit jako přitěžující okolnost [srov. § 40 písm. c) přestupkového zákona]. Navíc v tomto případě správní orgány žádné dřívější uložení správního trestu vůbec nezohledňovaly a ani nijak jej nekladly žalobci k tíži (srov. čtvrtý odstavec str. 4 prvostupňového rozhodnutí; resp. str. 3 či 6 napadeného rozhodnutí). Žalobce tedy vyčítá správním orgánům něco, co nikdy nevyslovily, čímž se jeho žalobní námitka opět mýlí se skutečným obsahem napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
47. V zásadě totéž lze uvést i k žalobnímu bodu, v němž žalobce namítá zkrácení na svých právech v důsledku odepření možnosti ústního jednání a nevyhovění žádosti o odročení na jiný termín z důvodu lékařského vyšetření. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení učinil vůči žalovanému či městskému úřadu požadavek na konání ústního jednání, tím méně aby žádal o jeho odročení, natož aby dokládal nějaké potvrzení o návštěvě lékaře. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by žalobce v dané věci někdy žádal o nějaké jednání či jeho odročení z důvodu návštěvy lékaře. V žalobě přitom není nijak vysvětleno (tím méně doloženo), kdy a jak měl žalobce o něco takového žádat. V kontextu uvedeného nedává předposlední odstavec na str. 8 žaloby vůbec smysl. Z téhož důvodu je zcela bezpředmětná citace na to navazující judikatury.
48. Ve vztahu ke zbytku žalobní argumentace soud uvádí, že v ní již nenalézá žádné další řádné žalobní body, ale jen prosté citace z judikatury či právních předpisů bez jakékoli relevantní spojitosti s žalobcovým případem (srov. odst. 10 výše). Z tohoto hlediska jsou zcela liché i veškeré paušálně namítané vady nicotnosti.
49. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud nepřiznal procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení, neboť žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2025

Josef Straka v. r.
samosoudce